

Arts i lletres per Sant Daniel

L'inici de les obres de la variant de la N-II ha fet reflorir les accions reivindicatives a favor de la vall de Sant Daniel: des d'una multitudinària manifestació pels carrers de Girona fins a petits actes i gestos que s'han multiplicat en molt diversos fronts, gràcies a la fecunda imaginació dels seus promotors.

Dues accions han derivat directament de l'*Antologia de Sant Daniel* publicada en aquesta mateixa secció el mes de maig de 1988 (núm. 128). El dia de la representació de l'espectacle de Flotats sobre Pla al Teatre Municipal, hom va repartir profusament als assistents la fotocòpia del text de Pla transcrit en aquella antologia. Uns dies més tard, amb motiu de l'atorgament del Premi Bertrana de novel·la, es va repartir als assistents a la festa literària una altra fotocòpia, ara del text de Bertrana i de l'oli de l'autor que l'antologia també reproduïa. El paper, que en el primer cas va cridar l'atenció del mateix Flotats, en el segon va suscitar l'interès del presentador de l'acte, Salvador Alsius, el qual va comentar-lo a la seva secció setmanal del diari *Avui*.

L'oli de Bertrana, a més, encapçalava simbòlicament la col·lecció de pintures que els artistes gironins van executar, un diumenge al matí, al llarg d'una enorme tela penjada a la Rambla. Així, les arts i les lletres jugaven un paper destacat en la lluita per la salvació de Sant Daniel. Ni les unes ni les altres tenen cap força enfront de les decisions polítiques, dels mecanismes administratius i de les màquines excavadores. Però almenys hauran deixat constància del sediment històric i del pòsit cultural que tan alegrement es menysprea i es

trepitja. Pocs indrets han merescut com aquest la glossa de tants escriptors i l'atenció de tants pintors. Al capdavant, uns i altres són els més sensibles a uns valors que, per ser intangibles, passen desapercebuts als buròcrates, als funcionaris, als tècnics i a tots els qui han quedat engegats pel compromís polític o l'interès econòmic.

Si volguéssim trobar un precedent il·lustre a aquesta reivindicació per part de les lletres i les arts, podríem retrocedir fins al dia de 1878 en què Paul Cézanne, establert a Ais de Provença, deixava un moment els pinzells per escriure al seu amic Bernard: «Els constructors de carreteres han enlletgit la ciutat. Si hom vol veure encara alguna cosa, cal que s'afanyi. Tot desapareix». Un altre dia d'aquell mateix any, Cézanne havia fet aquesta confessió a Émile Zola: «D'aquí a un temps serà absolutament inútil viure; tot s'haurà tornat banal. Però el poc que resta és molt valuós per al cor i la mirada».

NARCÍS-JORDI ARAGÓ

Sant Daniel
en un oli
de Prudenci Bertrana